

Вълчо като мъртавъ се изтегналъ.

— Живъ ли си бре, или пъкъ те втриса?

бутна го съсъ кракъ добрата Лиса.

— Живъ съмъ, живъ съмъ, кумице Лисано,
но пострадахъ малко отзарана.

— Хайде съ насъ тогасъ при докторъ Пѣтльо,
ама тръгвай, докато е свѣтло.

Той е уменъ, ще ни излѣкува,
само щомъ ни малко поврачува.

Рече Лиса, завъртѣ главата
и показа съсъ очи козата.

Гледа Вълчо, лигитѣ му капятъ:

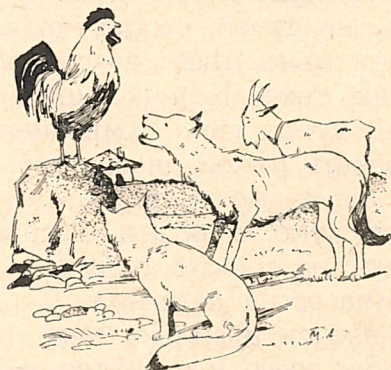
— ехъ, че месце сладко ще си лапатъ!

Тръгнаха. Вървѣха, що вървѣха,
най-подиръ при доктора запрѣха.

Докторъ Пѣтльо весело замига
и подскокна и закукурига.

— Зная, уморили сте се доста,
затова, бждете мои гости.

Поседнете, та си починете
и какво ви води разкажете.

Първа се на столчето курдиса
и започна първа кума Лиса.

— Въ вестниците четохъ, докторъ Пѣтльо,
че лѣкува болни ваша свѣтлостъ.

Охъ, на менъ отъ болки вѣвъ стомаха
и краката чакъ ме заболѣха.